

Întrebare și răspuns

Întrebarea 16: Ce înseamnă în Apocalipsa 20.13: „Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; și Moartea și Locuința morților au dat pe morții care erau în ele”, adică mai ales moartea?

Răspuns:

Întrebarea ar fi probabil formulată mai bine astfel: „De ce nu este menționată doar moartea, pentru că aceasta ar fi atotcuprinzătoare și suficientă; de ce Hadesul? și de ce, dacă trebuie menționat, mai mult decât moartea, nu în primul rând pământul, din moment ce în sânul său, așa cum îl vedem, sunt îngropați mai mulți oameni decât înecați în mare?”

Dificultatea provine din faptul că detaliile oferite în versetele 11-15 sunt citite ca și cum s-ar succeda în timp. Nu este însă așa, ci după cum urmează: Versetele 11 și 12 rezumă procesul: tronul, judecătorul, delincvenții. Versetul 13 nu este o continuare, ci o introducere a unor circumstanțe secundare interesante. Versetul 14 este concluzia sumară a procesului; versetul 15 este din nou o circumstanță explicativă, datorită afirmației rostite de două ori: „morții au fost judecați după faptele lor” și menționarea „cărții vieții”.

Trebuie remarcat faptul că în întreaga Scriptură se regăsește următorul principiu: O expunere, scurtă sau lungă, este prezentată până la punctul ei de încheiere; după aceea, se recurge la detalii sau explicații. De exemplu, primele versete din capitolul 21 prezintă cealaltă latură, fericită, a stării veșnice; ceea ce urmează de la versetul 9 este o revenire la Ierusalimul ceresc al Împărăției milenare. Sau: în capitolul 11.15-18 expunerea continuă până la ceea ce conține capitolul 20.13 al nostru, iar apoi de la capitolul 11.19 până la capitolul 20.10 se revine la ceea ce s-a întâmplat anterior (capitolul 11.18: „... a venit ... timpul să fie judecați cei morți” = capitolul 20.13: „... morții ... au fost judecați ...”).

Probabil că nu ar fi considerat o falsificare a textului dacă, pentru o mai bună înțelegere, s-ar traduce: „Și marea a dat morții din ea; și moartea și Hadesul au dat morții în ele. În versetul 11 se spune că morții se află deja înaintea tronului, în timp ce pământul, adică marea împreună cu el, a fugit sau au fugit.

Faptul că pământul nu este menționat atunci când morții sunt predați pare de la sine înțeles și ne amintește de cuvintele Domnului din Ioan 5.28: „Toți cei din morminte ...”: nici o aluzie la morții din mare sau la cei mistuiți de foc, care se aplică atât celor salvați, cât și celor pierduți; și niciunde în altă parte din Scriptură nu există ceva în această privință; și totuși, cuvântul Său de putere va ajunge la ambele categorii, așa cum ajunge la cei „din morminte”.

„Marea a dat morții din ea” este precizat categoric; unii traducători indică acest lucru printr-un punct și virgulă plasat după afirmație. Ar însemna pur și simplu: cea mai misterioasă, necunoscută zonă a lumii materiale dă morții din ea. Faptul că marea nu trebuie plasată pe aceeași linie cu Hades în ceea ce privește darea morților reiese clar din faptul că mai târziu, când se spune despre moarte și Hades că sunt aruncate în iazul de foc, marea nu este menționată.

Aceasta lasă moartea și Hadesul (locuința morților) ca punct central în ceea ce privește darea morților. Nu este potrivit să acordăm morții o poziție de prioritate în această chestiune. Moartea și Hadesul sunt stări succesive, personificate în care se află cei morți în una și în același timp în cealaltă. „Moartea” este starea care se referă la trupul, pe care sufletul l-a părăsit. Șeol (ebraică) sau Hades (greacă) se referă la suflet ca locuință a acestuia, fără corp. Termenul este extrem de nedefinit și ar putea fi explicat cel mai bine ca fiind tărâmul nevăzut al sufletelor plecate. Nu este un loc distinct, ci o stare; de aceea expresia se referă și la cei aflați în această stare: Apocalipsa 6.8; Isaia 14.9-11. - Apocalipsa 6.8 arată clar cum trece moartea prin ținuturi,

adică pur și simplu, după cum continuă, că trupurile devin cadavre prin sabie, prin foamete, prin moarte = ciumă în Ezechiel 14.21 și prin animale sălbatice; se continuă cu Hades, adică toți care au murit, au trecut, acum fără trup, după suflet, pe tărâmul nevăzutului. Versetul 15 din Isaia 14 explică faptul riscant de a considera Șeol sau Hades ca un loc îngrădit: legătura cu groapa sau mormântul, în care intră trupul, dă naștere la aceasta.

Prin arta sa de seducție, satan a adus în lume starea de „moarte”; el are puterea ei (Evrei 2.14). Această stare este ultimul dușman care va fi înlăturat (1 Corinteni 15.26). După cele spuse, cealaltă stare, „Hades”, care însoțește moartea, va fi de asemenea înlăturată și va înceta să existe. În măsura în care Hades încetează automat să existe atunci când moartea nu mai există, moartea ar putea fi de fapt recunoscută ca având întâietate în listă.

Domnul, care „a fost mort și este viu”, are acum cheile morții și ale Hadesului, adică are puterea de a desființa aceste stări și de a ne scoate din ele (Apocalipsa 1.18). După ce satan a fost aruncat în iazul de foc, Domnul nu întârzie să cheme pe ultimii care se mai află încă în Hades să iasă din el pentru reunirea trupului și a sufletului (așa cum a făcut inițial cu și pentru credincioși cu o mie de ani înainte). Cât de firesc rezultă din aceasta, că moartea și Hadesul eliberează pe cei care au fost chemați afară din ele și astfel încetează să mai existe, altfel decât acești nefericiți, care vor fi aruncați în iazul de foc și reprezintă pe acestea (moartea și Hadesul) în starea lor anterioară, astfel încât se exprimă astfel: stările însele sunt aruncate în iazul de foc. Este analogia (similitudinea) a ceea ce s-a spus despre Apocalipsa 6.18 și Isaia 14.15: expresia îi desemnează și pe cei aflați în starea respectivă.

*

Un interpret serios, spiritual și credincios exprimă, *cu rezerve*, în explicații mai lungi, ipoteza că *marea* ar putea fi identică cu „abisul”, care este menționat de mai multe ori în Scriptură, în care satan este aruncat legat (Apocalipsa 20.3), în care demonii nu au vrut să meargă (Luca 8.31); sau că abisul ar putea include marea. Mai mult, că demonii, care, potrivit lui Hesiod, „sunt spiritele oamenilor din epoca de aur”, ar putea fi spiritele celor care *au locuit în carne* pe pământ înainte de distrugerea descrisă în al doilea verset al Bibliei și care, în momentul acelei mari distrugerii, au fost *dezbrăcați de trup* de Dumnezeu și lăsați încă în puterea conducătorului, în păcatul căruia au consimțit și a cărui soartă o vor împărtăși în cele din urmă. El citează dificultatea de a înțelege Apocalipsa 20.13, care provine din faptul că nu se aude nimic despre faptul că pământul găzduiește morții săi mult mai numeroși, dar că marea este pusă în legătură în mod misterios cu moartea și cu lumea morților și este inclusă într-o listă de locuri pline nu cu rămășițele corpurilor materiale, ci cu spirite fără trup. Dar dacă marea este închisoarea demonilor, putem înțelege de ce este *prima* care își abandonează morții. Fiecare va fi judecat la rândul lui, și de aceea aceste ființe pre-adamice ar avea o prioritate înfricoșătoare față de prizonierii morții și ai Hadesului, ale căror nenumărate celule sunt poate umplute exclusiv cu criminalii lumii noastre actuale.

Aceasta ar fi o soluție extraordinar de interesantă dacă nu ar fi în contrast cu următoarele: a) că moartea și Hadesul nu sunt locuri formate din nenumărate celule; b) că autorul nu realizează că versetul 13 nu este o continuare, ci introducerea unor circumstanțe secundare interesante și c) că, potrivit formulării Scripturii (1 Corinteni 15.45), Adam a fost primul om; prin urmare, trebuie respins faptul că oameni sau *ființe ca noi* au fost implicate în catastrofa al cărei rezultat a fost Geneza 1.2, oricât de plauzibile și convingătoare ar fi explicațiile autorului, care nu sunt enumerate în detaliu aici. De asemenea, trebuie menționat că, dacă marea ar include abisul, închisoarea, atunci nu s-ar spune morții, care sunt *în ea*, în mare, ci „cei care *sunt* sub ea”.

*

Observație. Observațiile din penultimul paragraf, al cărui autor cu adevărat foarte spiritual și credincios, G. H. P. (care, de exemplu, a scris multe lucruri importante și poate de neegalat despre originea spiritismului și semnificația lui teribilă și despre multe alte lucruri) și care nu mi este necunoscut, le-am inclus doar pentru motivul că această filozofie - cum nu o pot numi altfel - este ulterior puternic infirmată de autorul răspunsului de mai sus. A concluziona din Luca 8.31 că demonii sunt „probabil” duhurile celor care au *locuit în carne pe pământ* înainte de stricăciunea din Geneza 1.2 – 1 Corinteni 15.39 „carnea duhurilor”?! - este, după părerea mea, un punct de vedere banal, complet imposibil din punct de vedere biblic. Este de mirare cum ajunge acest scriitor talentat la asemenea inconsecvențe scripturistice. - Dar, în opinia mea, el trebuie să ajungă la asta! El face o eroare gravă: el vrea să prezinte ideile *păgâne* despre zei și demoni, așa cum le-au prezentat filosofii păgâni Platon și poetul Hesiod (compară un cuvânt mai sus!), la care se referă foarte mult, ca fiind analoge (corespunzătoare) doctrinei biblice despre demoni, într-un mod asemănător celui în care „*studiul comparat al religiilor*” filosofico-teologic de astăzi plasează așa-numitele „momente ale adevărului” ale diverselor „religii” păgâne și creștine alături de creștinismul biblic, ca fiind la egalitate, ca să spunem așa - adică fără să vrea să țină seama de faptul că acesta din urmă este unic, pentru că este revelat divin. Cât de diferit procedează Pavel, atât de învățat și aproape de neegalat în cunoașterea învățăturilor păgâne! (Compară, de exemplu, 1 Corinteni 8 și 10.19-21! [despre care, de altfel, autorul scrie foarte clar și în altă parte - cu privire la spiritism]). Ce *revelații* ne dă Dumnezeu prin apostol, pe care Domnul Însuși ni le dăduse deja mai înainte, despre lumea misterioasă a demonilor! Trebuie oare să recurgem la scriitori lumești, păgâni, pentru a găsi analogii și fundamente pentru învățăturile Scripturii sau pentru a susține *revelațiile* lui Dumnezeu cu ajutorul lor? Aceasta cu siguranță nu va duce la nimic bun. – Nu trebuie să se facă referiri la pasaje precum 1 Corinteni 10.19-21, pentru că tocmai în aceste pasaje Pavel corectează și combate opiniile păgâne prin *revelațiile* care i-au fost date. Iar dacă se citează pasajul din Faptele Apostolilor 17.23 și 28, nu trebuie uitat că Pavel le vorbește celor *neconvertiți* și, prin urmare, se referă la ceea ce le este cunoscut, adică la ceea ce există deja (așa cum face Scriptura atât de des); dar el nu consideră ideile păgâne, în care el, cunoscătorul tainelor divine, găsește rămășițe ale revelației originale a lui Dumnezeu, drept bază pentru *revelația* sa a *adevărului*. Pentru Pavel, a căuta puncte de referință printre păgâni înseamnă: „M-am făcut tuturor toate, ca, oricum, să mântuiesc pe unii” (1 Corinteni 9.22), dar el nu ia aceasta drept *bază* pentru *revelația* care i-a fost încredințată. Evanghelia nicidecum nu are nevoie de ele! Nici noi, credincioșii Scripturii, nu avem nevoie de ele!

Prin urmare, nu pot vedea decât filozofie în presupunerile citate de acest autor erudit, împotriva cărora consider că este de datoria mea să avertizez și a căror respingere clară, deși scurtă, în răspunsul de mai sus mă bucură foarte mult și sper că mulți cititori vor fi de acord cu mine.

„Vedeți să nu fie nimeni care să vă fure prin filosofie și amăgire deșartă, după tradiția oamenilor, după cunoștințele elementare ale lumii și nu după Hristos.” (Coloseni 2.8.).

Titlul original: „Frage und Antwort – Frage 16”

Sursa: Handreichungen Vol. 10, 1925

Vezi și „Biblische Fragen beantwortet von Franz Kaupp“, pag. 318-321,

Editura Ernst-Paulus-Verlag., 1968.